

Sygn. akt IV KO 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

w sprawie z oskarżenia prywatnego P. P.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 27 listopada 2014r.,
inicjatywy Sądu Rejonowego w K., wyrażonej w postanowieniu z dnia 26 września
2014r. (sygn. akt XIV K [...]),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu
na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wystąpił o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, motywując swą inicjatywę tym, że wśród osób wymienionych jako oskarżeni w prywatnym akcie oskarżenia P. P. wskazano dwoje sędziów Sądu Rejonowego oraz Sądu Okręgowego w K., co powoduje, że Sąd miejscowo właściwy nie jest Sądem odpowiednim do rozpoznania tej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. była bezzasadna.

Wystąpienie o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k., kiedy w jej realiach już *prima facie* pojawiają się ujemne przesłanki procesowe, poprzedzone powinno

być dokonaniem wstępnej kontroli oskarżenia, przewidzianej w rozdziale 40 k.p.k. oraz art. 475 k.p.k. w zw. z art. 485 k.p.k., która umożliwi ocenę czy sprawa w ogóle może zostać merytorycznie rozpoznana.

Wskazanie w prywatnym akcie oskarżenia sędziów, którzy – zdaniem oskarżyciela – powinni zostać pociągnięci do odpowiedzialności karnej nie jest przecież wystarczającym warunkiem do rozpoznania zasadności oskarżenia. Zgodnie z art. 181 Konstytucji RP sędziowie objęci są immunitetem i nie mogą być – bez zgody sądu dyscyplinarnego – pociągnięci do odpowiedzialności karnej. Brak owej „zgody” uniemożliwia toczenie się procesu karnego, co znajduje odzwierciedlenie w przepisie art. 17 § pkt 10 k.p.k., ustanawiającym jako jedną z ujemnych przesłanek procesowych „brak wymaganego zezwolenia na ściganie”.

Konsekwencje wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej są oczywiste, przewidziane w art. 17 § 1 k.p.k., z tym że nie można pomijać regulacji przewidzianej w art. 17 § 2 k.p.k., jako że powyższa ujemna przesłanka należy do względnych (usuwalnych), w tym przypadku w trybie art. 80 u.s.p.

W ramach zatem wstępnej kontroli oskarżenia konieczne jest ustalenie formalnej jego dopuszczalności, a dokonanie tych czynności procesowych nie wiąże się z merytorycznym rozpoznaniem sprawy, o którym mowa w art. 37 k.p.k.

W realiach tej sprawy, dopiero usunięcie przez oskarżyciela prywatnego formalnej przeszkody toczenia się procesu aktualizowałoby argumentację Sądu Rejonowego, która na obecnym etapie postępowania absolutnie na uwzględnienie nie zasługiwała.

Konsekwencją powyższego stanowiska Sądu Najwyższego było orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]